

ZO PAKT WILCO VAN AMERONGEN EEN METERTJE MEER

Horizontaal van de stok

• Wilco van Amerongen, met vijftien jaar de jongste zeventien meter-springer ooit.

FOTO: POLSSTOKBOND HOLLAND

Langs de ruime oprit aan de Benedeneind Zuidzijde in de vruchtbare weilanden van Benschop staat precies om de meter een klein stokje in de perken geplant. Elk stokje stelt een stap voor. Afhankelijk van de plek waar Wilco met z'n passen moet uitkomen, zet pa Van Amerongen - wat is het? - twintig, vijftwintig meter verderop een flinterdun streepje. Bijna onzichtbaar, maar wie geeft hem ongelijk? "Van m'n vrouw mag ik niet met verf op de stenen kalken."

Hier oefent Wilco van Amerongen (15), royaal koploper van het jongens-klassment van de Polsstokbond Holland. Goed presteren is millimeterwerk. Pa: "Die jongen wordt natuurlijk steeds langer. Elke centimeter die hij groeit, is er de oorzaak van dat hij zijn passen weer anders neerzet. Daar moet je allemaal rekening mee houden."

Lengte van de stok: ook precisiewerk. Soms durft Wilco het aan om een opzetje te schroeven op zijn ruim elf meter lange polsstok. Alleen: de springer die in een langere stok klimt, loopt

het risico niet over te hellen en met een plons in het water te belanden. *Natsprong*, in jargon. Wilco over de keuzes die hij moet maken: "Ik moet goed in m'n vel zitten om een langere stok aan te durven."

Wilco traint iedere avond op het erf van zijn ouderlijk huis. Zo ging dat zaterdag: blik die opperste concentratie verraaft, moeder die waarschuwend roept 'kijk uit voor de kat', ranke jongensbenen die aanzetten voor een sprint, kat die haastig opzij huft, een paar seconden later de linkervoet die zich vlak voor het witte krijtstreepje afzet voor een denkbeeldige sprong. "Droog oefenen", legt pa uit.

Drie jaar geleden nog maar, verjaardagspartijtje in Polsbroekerdam: Wilco krijgt een stok in z'n handen geduwd en gaat onder luid applaus de sloot over. Sterker: debuteert nog dezelfde avond bij een wedstrijdje springen van de schans. "Een meter of vijf, zes", zegt hij schamper. Zijn persoonlijk record staat inmiddels op 17.26 meter, een uitzonderlijke prestatie

Concentratie, ranke benen zetten aan voor een sprint, een kat huft haastig opzij

waarmee hij voorzichtigjes aankruipt bij de mindere goden van de senioren, toch twee leeftijdscategorieën hoger. Gehesen in de verticale rood-wit-blauwe banen van de iets te ruime *Masita-leiderstrui* werkt Wilco op zaterdagavonden trouw zijn wedstrijdjes af. Landelijk heeft hij nog een halve meter goed te maken, op de leider van de Friese ranglijst. Voor een confrontatie met deze knaap - Albert Jan Venema - is het wachten op 22 augustus: NK in Jaarsveld.

Wilco is een sportieve alleskunner: als het voetbalseizoen op z'n laatste benen loopt, is het tijd om de carbonstok uit de kast te pakken voor het polsstokverspringseizoen. Tussendoor laat hij z'n tanden zien op gemotoriseerd spul: wedstrijdjes brommersprint. Pa voert het woord: "Daar komt het op reactievermogen aan. En dat heeft hij."

Dat zijn zoon bij het polsstokverspringen korte metten maakt met iedereen uit de Hollandse polder, is nogal wiesdes, praktiseert hij. "Wilco is atletisch en lenig." Daarnaast beheerst zijn zoon een trucje dat concurrenten nogal eens het nakijken geeft. Wilco licht zelf toe: "Bij de *uitsprong* is het net alsof iedereen zittend uit de stok komt. Ik gooi m'n benen eerst recht naar voren en probeer zo nog wat afstand te pakken." Pa is er als de kip-

pen bij om dat te verduidelijken. "Hij hangt dan horizontaal in de stok, een spectaculair gezicht hoor. Ik durf te zeggen dat hij de enige is bij de landelijke topdrie die bij de uitsprong nog een metertje pakt."

Van Amerongen sr. is door Wilco helemaal verslingerd geraakt aan de sport. "Een schone sport", zegt hij bijna eerbiedig. "Nooit een onvertogen woord en het familiegevoel overheerst." Zegt ook: *christelijke* sport. En verduidelijkt: "s Avonds kom je daar, iedereen om de schans, allemaal paardenvlechtjes en jurkjes. Geeft niet hoor, maar gedronken wordt er net zoveel als bij de voetbal."

Soms, als Wilco springt, durft hij nauwelijks te kijken. Nog wel als hij in de mast klimt van de loodrecht op het water zwiepende stok, maar niet als zijn eigen vlees en bloed zich tijdens de uitsprong ter aarde stort. "Je maakt zulke dreunen." Dit seizoen had dat één keer nare gevolgen: zere, héle zere knieën. Wilco: "Het zand was niet gefreesd." Z'n vader: "De wedstrijd erna sprong hij slechts 15.15 meter, maar werd hij nog tweede hoor. Ik bedoel maar: de rek is er nog lang niet uit." Pa steunt z'n zoon door dik en dun. Vlak voor het NK wordt Wilco zestien. Pakt hij vier dagen later goud, dan staat er een gloednieuwe brommer klaar. Onder nóg een voorwaarde: "Hij

Eén gevaar ligt bij iedere sporter op de loer: de verlokkingen van de vrouw

moet met beide benen op de grond blijven staan. Nuchter blijven." Eén gevaar ligt op de loer: de verlokkingen van de vrouw. "Over aandacht heeft hij niks te klagen, daar niet van. Het is altijd afwachten hoe het loopt. Als het aan hem ligt zit hij tot drie uur 's nachts achter hyves of msn. Wilco, het is toch die jongen die altijd wint. Dat proberen we als ouders wel af te remmen."

Rommelig haar vakkundig in de gel, een opvallende zilveren knop in het linkeroor: Wilco glimlacht. En zwijgt.